

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **T. G.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Prvního přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 13. 9. 2019 okolo 17.13 h na silnici I/35 poblíž odbočky u domu č. p. 45 v katastru obce Prostřední Bečva ve směru jízdy od obce Dolní Bečva při řízení motorového vozidla tov. zn. JEEP, RZ X (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

„vozidlo“), předjížděl kolonu vozidel v úseku, kde zakazovala přechodná dopravní značka B21 „Zákaz předjíždění“. Žalobce tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

3. Druhého přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že na stejném místě a ve stejném čase stejným vozidlem během předjíždění vozidel ohrozil a omezil řidiče protijedoucího motorového vozidla RZ X pana C. M. Tím porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu.
4. Městský úřad za oba přestupky žalobci uložil pokutu 8 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na osm měsíců.
5. Žalovaný rozhodnutí městského úřadu změnil tak, že výrok I o vině za první přestupek zrušil a řízení o prvním přestupku zastavil. Žalovaný snížil pokutu na 6 500 Kč a ve zbylé části rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
6. **Žalobce v žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí je rozporné, protože v odůvodnění uvádí, že odvolání je nedůvodné a současně že je důvodné a rozhodnutí městského úřadu mění.
7. Správní orgány nezjistily řádně skutkový stav a porušily zásadu *in dubio pro reo*. Ohrožení a omezení protijedoucího vozidla městský úřad žalobci neprokázal. Neprokazují je ani výpovědi svědků (zasahujících policistů) ani videozáznam z policejního vozidla. Žalobce se zařadil do kolony ještě předtím, než se minul s protijedoucím vozidlem C. M. Podle videozáznamu protijedoucí vozidlo nemuselo zajet vpravo, brzdit apod. Žalovaný videozáznam jako důkaz opomenul a na uvedené odvolací námitky nereagoval. Žalobce označil jako absurdní závěr žalovaného, že k dopravní nehodě nedošlo jen díky štěstí a reakci řidiče protijedoucího vozidla. Podle žalovaného k porušení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu postačuje pouhé omezení řidiče protijedoucího vozidla, který by musel jen „sundat nohu z plynu“. Podle žalobce k zamezení nehody řidič musí učinit takový zásah do řízení, který je náhlou změnou směru nebo rychlosti jízdy. Tím není mírné přibrzdění, na které má řidič dostatek času a není mu na překážku stav vozovky nebo dopravní situace. Náhlou změnou směru jízdy je takové vybočení, které může ohrozit řidiče s předností v jízdě (zejména smykem) i další řidiče, kteří by museli například prudce brzdit, nikoli jen sejmout nohu z plynového pedálu či plynulé přibrzdění - srov. rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 28. 8. 1997, sp. zn. 2 T 71/97 (č. 44/2000 Sb. NS). V daném případě nebylo prokázáno, že by řidič protijedoucího vozidla musel strhnout řízení, aby odvrátil jinak nevyhnutelnou nehodu, ale pouze to, že snížil rychlost a uhnul ke krajnici.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce se v odvolání domáhal zastavení řízení, protože se žádný přestupek nestal. Tento návrh, a tedy i odvolání byly nedůvodné. Žalobce vytrhl formalisticky jednu větu z kontextu.
9. Žalovaný uvedl k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*, že videozáznam doložil, že se v místě opravovala silnice, a proto bylo na významné části zakázáno předjíždění, a to přechodnou dopravní značkou B21a, které doplňovaly směrové značky se šipkami doleva a doprava Z4d a Z4e. Žalobce až v odvolání namítal, že na silnici najel od místní části Humenec. Za touto křížovatkou dopravní značení obnoveno nebylo, ačkoli provoz usměrňovaly směrovací desky. Žalobce nemohl nerespektovat neexistující dopravní značky, proto žalovaný část výroku o vině zrušil,

řízení o prvním přestupku zastavil, pokutu snížil a ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

10. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, které se podrobně zabývalo prokázáním druhého přestupku videozáznamem a svědeckými výpověďmi, ze kterých žalobce vytrhává věty z kontextu. Žalobce měnil svou obhajobu a s tvrzením, že se po předjíždění zařadil do svého jízdního pruhu 100 m před míjením protijedoucího vozidla, přišel až v doplnění blanketního odvolání. Především je verze žalobce v rozporu s videozáznamem, v němž je v čase 17:14:04 až 17:14:05 h dobře vidět, že se žalobce zařadil do svého jízdního pruhu až poté, co minul protijedoucí vozidlo řidiče C. M. Je to zjevné z pozice vozidla žalobce, pozice autobusu a protijedoucího vozidla. Protijedoucí řidič C. M. jako svědek uvedl, že pokud by nesnížil rychlost nebo se nevyhnul doprava, došlo by ke střetu, a proto pro jistotu snížil rychlost jízdy. Dále uvedl, že vozidlo žalobce viděl 100 m před ním a těsně před tím, než se míjeli, se žalobce zařadil do kolony vozidel. Vzhledem ke kontextu hodnocení věci se žalovaný nevypořádával izolovaně s odvolací námitkou, že videozáznam nezobrazuje najetí protijedoucího vozidla na krajnici. Videozáznam zachycuje, jak protijedoucí vozidlo projíždí těsně kolem směrovací desky umístěné na hraně vozovky (bod 24 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dále vycházel ze svědeckých výpovědí C. M. (že se cítil ohrožen jízdou žalobce a musel tomu přizpůsobit jízdu) a prap. J. Z. (který viděl, jak C. M. musel najet na pravou krajnici, aby umožnil žalobci průjezd). Výpovědi svědků korespondovaly navzájem a s videozáznamem.
11. K užití zásady *in dubio pro reo* by musely existovat pochybnosti o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Ty zde nebyly. K argumentaci závěry rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 28. 8. 1997, sp. zn. 2 T 71/97 žalovaný uvedl, že v této věci šlo o povinnost dát přednost v jízdě podle § 2 bod 2 zákona o silničním provozu, nikoli o porušení zákazu předjíždění podle § 17 odst. 5 písm. c) téhož zákona, kde jde o porušení odlišných povinností.
12. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám ověřil **ze správního spisu**, že na fotografiích z videozáznamu z časů 17:13:59 h a 17:14:00 h je vidět, jak vozidlo žalobce předjíždí vozidlo Policie ČR a autobus, a to tak že žalobce vjel do protisměrného jízdního pruhu i přes usměrnění provozu dopravním zařízením Z5b (vodící deska se šikmými pruhy se sklonem vpravo). Na fotografii pořízené v 17:06:52 h je vidět ve směru jízdy žalobce dopravní značka B21a „Zákaz předjíždění“ a zákazová dopravní značka B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s označením 30 km/h. V čase 17:14:07 h míjí protijedoucí vozidlo C. M. autobus.
14. Podle videozáznamu v čase 17:13:59 h vozidlo žalobce předjelo ve značné rychlosti kolonu a v čase 17:14:04 h těsně minulo protijedoucí vozidlo řidiče C. M., které jelo v tu chvíli při samé krajnici vpravo.
15. Žalobce požádal městský úřad dne 24. 10. 2019, aby vyslechl řidiče protijedoucího vozidla, zda se cítil jízdou žalobce ohrožen nebo omezen.

16. Policista pprap. J. Z. jako svědek uvedl, že viděl, jak řidič protijedoucího vozidla C. M. musel najet kvůli předjíždění žalobce na pravou krajnici, aby mu umožnil bezpečný průjezd. Jako řidič měl svědek lepší výhled než kamera v policejním vozidle, protože kamera je umístěna uprostřed vozidla. Kdyby žalobce nepředjížděl kolonu vozidel, policista by ho nezastavoval. Žalobce nemohl v dané situaci vědět, zda se bude moci bezpečně zařadit, předjížděl několik vozidel a autobus. Svědek k videozáznamu uvedl, že žalobce ohrozil protijedoucího řidiče v 17:14:03 h.
17. Policista nprap. P. K. ve svědecké výpovědi uvedl, že žalobce při předjíždění nejel rychlostí 30 km/h. Zastavili ho, protože předjížděl v místě, kde je to zakázáno. Ohrožení protijedoucího vozidla svědek ze své pozice ve vozidle neviděl, je vidět na videozáznamu.
18. Řidič protijedoucího vozidla C. M. jako svědek uvedl, že po ujetí asi 200 m na hlavní komunikaci zaregistroval protijedoucí vozidlo žalobce. Aby se vlezli, musel zpomalit a musel najet s vozidlem vpravo až k zábranám na pravé straně vozovky. Policejní vozidlo okamžitě vyjelo za žalobcem. K dotazu městského úřadu svědek uvedl, že vozidlo žalobce uviděl asi 100 m před sebou. K dotazu městského úřadu, jestli v případě, že by nesnížil rychlost jízdy nebo nevyhnul doprava, by došlo ke střetu, svědek uvedl, že pravděpodobně ano. K dotazu městského úřadu, jestli se cítil jízdou žalobce ohrožen, svědek uvedl, že když nechtěl zpomalit žalobce, svědek musel ubrat rychlost. K opakovanému totožnému dotazu svědek sdělil, že pro jistotu snížil rychlost.
19. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 4. 12. 2019 konstatoval, že přestupek byl prokázán svědeckými výpověďmi policistů, řidiče protijedoucího vozidla C. M., videozáznamem a fotografiemi. Svědecké výpovědi byly věrohodné. Mezi žalobcem a svědky neexistoval přátelský nebo nepřátelský vztah a je nepravděpodobné, že by si policisté vše vymysleli a chtěli žalobce poškodit. Výpovědi svědků korespondují s videozáznamem a fotografiemi. Policisté byli nestranné osoby, vykonávali služební povinnost a neměli na věci žádný zájem. V čase 17:13:59 h je na videozáznamu vidět, jak vozidlo žalobce předjíždí policejní vozidlo a následně ohrozí protijedoucí vozidlo, které se v době záběru nachází již u pravého okraje vozovky. To potvrdil jako svědek policista J. Z., který viděl, jak protijedoucí vozidlo muselo najet na pravou krajnici, aby umožnil vozidlu žalobce průjezd. Policista P. K. jako svědek potvrdil, že viděl žalobce předjíždět kolonu vozidel a nejel rychlostí 30 km/h. Řidič protijedoucího vozidla C. M. osvědčil, že musel zpomalit rychlost jízdy, aby se s žalobcem vlezli a najel vpravo až k zábranám. Pokud by nesnížil rychlost vozidla, pravděpodobně by došlo ke střetu. Když nezpomalil žalobce, musel zpomalit on a pro jistotu snížil rychlost jízdy. Městský úřad popsal, že v čase 17:13:59 h videozáznamu se zadní část vozidla žalobce nachází na úrovni přední části policejního vozidla. V čase 17:14:02 policejní vozidlo vybočuje vlevo, aby mělo výhled na vozidlo žalobce. V čase 17:14:03 h je na záznamu vidět, jak se protijedoucí vozidlo řidiče C. M. nachází téměř u směrové desky na krajnici. Skutečnost, že protijedoucí vozidlo muselo žalobci uhnout až k zábranám na pravé krajnici, potvrdili svědci J. Z. a C. M. a dále záznam z kamery v čase 17:14:03 h. V čase 17:14:02 h policejní vozidlo mírně vybočilo doleva a otevřel se mu výhled na vozidlo žalobce a protisměrného jízdního pruhu, kde se nacházelo vozidlo řidiče C. M. Ten nevyhloučil možný střet vozidel v případě, že by nesnížil rychlost jízdy. Městský úřad spatřoval ohrožení a omezení protijedoucího řidiče žalobcem v tom, že protijedoucí řidič musel prokazatelně s vozidlem vyhnout vpravo a snížit rychlost jízdy. Tyto úkony musel provést, protože se obával možného střetu s vozidlem žalobce. Ke změně způsobu jízdy přinutil protijedoucího řidiče žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

nesprávným a velice riskantním předjížděním. Protijedoucí řidič „umožnil“ žalobci popsánymi jízdními úkony zařadit se do kolony vozidel, přestože k tomu neměl zákonnou povinnost.

20. **Žalobce v odvolání** na dvanácti stranách opsal část správního spisu a v doplnění odvolání uvedl, že skutek nebyl prokázán, dopravní značení neminul, jak uváděl již ve správním řízení. Žalobce podrobně rozporoval první přestupek a k přezkoumávanému druhému přestupku uvedl, že ani tento skutek nebyl prokázán, ale naopak z videozáznamu vyplývá, že protijedoucí vozidlo na pravou krajnici nenajelo, jelo jen při pravé krajnici, v souladu s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu normálním způsobem a rychlostí. Nebylo prokázáno, že protijedoucí řidič snížil rychlost. Vnímání tohoto řidiče mohlo být ovlivněno jeho věkem (ročník 1949). Žalobce nikomu nepřekážel a nevzniklo nebezpečí. Protijedoucí řidič nemusel strhnout řízení či krizově brzdit a uvedl, že se žalobce do kolony zařadil 100 m před tím, než ho svědek uviděl. Na vozovku se vedle sebe vlezla tři vozidla.
21. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** uvedl, že na videozáznamu je vidět, že kolona jela velmi pomalu a místy stála. Vozidlo žalobce kolonu předjíždělo poměrně rychle vzhledem k rychlosti kolony a vozidlo žalobce mizí ze záběru kamery. Protijedoucí vozidlo projíždí těsně kolem směrovací desky na hraně vozovky. Na videozáznamu je vidět, že se vozidlo žalobce zařadilo před třetí vozidlo před autobusem, tj. žalobce předjel kromě policejního vozidla i autobus a tři vozidla před autobusem. Protijedoucí vozidlo jelo při pravém okraji vozovky nikoli proto, že řidič je sváteční nebo senilní, jak neuctivě naznačil žalobce, ale protože styl jízdy žalobce ani jiné řešení neumožňoval. Na vozovku se sice vedle sebe vešla tři vozidla, ale nešlo o bezpečný odstup, zvláště ne v plné rychlosti. Na videozáznamu není zaznamenáno míjení vozidel žalobce a protijedoucího řidiče, ale fotografie dokládají, že poměrně blízko před autobusem jela i jiná vozidla, která komplikovala míjení vozidla žalobce s protijedoucím vozidlem. Je sice pravda, že § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu ukládá řidiči jet při pravém okraji vozovky, avšak sotva tím zákonodárce zamýšlel jezdit tak těsně u okraje vozovky, že hrozí kolize s přechodným dopravním značením. Žalovaný poukázal na nesprávné tvrzení žalobce, že svědek C. M. uvedl, že se zařadil do kolony 100 m před protijedoucím vozidlem. Podle výpovědi svědek C. M. uvedl, že uviděl žalobce 100 m před sebou a navíc tvrzení žalobce vyvrací videozáznam. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem k šíři komunikace, hustotě provozu a blízkosti signalizačního zařízení se jednalo o velmi nebezpečnou situaci. To, že nedošlo k dopravní nehodě, bylo spíše díky štěstí a reakci řidiče C. M., nikoli bezpečností manévru žalobce. K porušení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu postačí již jen skutečnosti, že by protijedoucí řidič musel k zajištění předjížděcího manévru žalobce pouze „sundat nohu z plynu“. Důvodem, proč policejní vozidlo začalo předjíždět kolonu a zastavilo vozidlo žalobce, bylo počínání žalobce. Žalobce spáchal přestupek vědomou nedbalostí, tj. věděl, že svým jednáním riskuje omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, což může vést až k dopravní nehodě, ale bez přiměřených důvodů se spoléhal na to, že se nic takového nestane.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

24. Z citovaného ustanovení vyplývá, že žalobce nesměl předjížděcí manévr vůbec zahájit. To je rozdíl proti situaci podle citovaného rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně, kde šlo o povinnosti při dání přednosti v jízdě na křižovatce, tedy úplně jiná dopravní situace.
25. V projednávaném případě jde o situaci závislou na subjektivním posouzení konkrétní situace na silnici řidičem vozidla. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič **nesmí vůbec zahájit předjížděcí manévr**, pokud je z konkrétní situace v provozu na pozemní komunikaci zřejmé, že by svým manévrem ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče. U protijedoucích řidičů platí, že vůči nim jsou kladeny zvýšené povinnosti - řidič nesmí začít předjíždět, pokud by ostatní řidiče svým manévrem byť i jen omezil (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 8. 2011, č. j. 2 As 106/2010-141 nebo ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS).
26. Subjektivní dojem žalobce o bezpečnosti předjíždění v dané dopravní situaci nepostačuje k závěru o jeho nevině. Řidič je v daném okamžiku povinen vyhodnotit stav vozovky, technické možnosti vozidla, časové možnosti manévru, vzdálenosti, klimatické podmínky apod. Cílem vyhodnocení situace není pouhé zabránění dopravní nehodě, ale i zabránění omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, včetně protijedoucích řidičů. V daném případě žalobce vyhodnotil dopravní situaci nesprávně a nezamezil vzniku nebezpečí a vytváření překážky.
27. Podle § 2 písm. l) zákona o silničním provozu nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí.
28. Podle § 2 písm. m) zákona o silničním provozu nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo.
29. Při splnění povinnosti „nesmět ohrozit“ byl rozhodující okamžik, kdy žalobce viděl před sebou ve svém pravém jízdním pruhu kolonu vozidel včetně autobusu, před který není dobře vidět, a najel do protisměrného jízdního pruhu, ve kterém viděl jet vozidla. Právě v tento okamžik muselo být žalobci zjevné, že nemůže s ohledem na vzdálenosti bezpečně kolonu vozidel předjet a přitom neohrozit ani neomezit ostatní účastníky silničního provozu. Jiný závěr nebyl v dané dopravní situaci možný a žalobce to musel vědět. Podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu totiž „řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích“.
30. Žalobce předjížděním překážel v dosavadní jízdě protijedoucímu řidiči, který musel na jízdu žalobce reagovat změnou směru a rychlosti jízdy. Manévrem žalobce došlo k přerušení dosavadní plynulosti jízdy protijedoucího vozidla. Žalobce vytvořil nebezpečí střetu jak protijedoucímu řidiči, tak řidičům v koloně, do které se po předjíždění zařadil. Žalobce svým jednáním porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Naopak, žalobce nemohl legitimně spoléhat, že si vynutí přednost tam, kde není. Žalobce v daném případě nedbal zvýšené opatrnosti a nejednal tak, aby zabránil omezení nebo ohrožení protijedoucího řidiče.

31. Řidič je sám odpovědný za vlastní způsobilost ke konkrétní jízdě a má také obecnou prevenční povinnost podle § 2900 zákona č. 89/2009 Sb., občanský zákoník, podle kterého vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného. Podle setrvalé judikatury trestních a civilních soudů (mj. k dopravním nehodám) je každý povinen zachovávat vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který – objektivně posuzováno – je způsobilý zabránit nebo alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na životě, zdraví nebo majetku. Ten, kdo si v souladu s takto obecně stanovenou povinností nepočíná, chová se protiprávně a při splnění dalších předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu odpovídá za vzniklou škodu. Obsah prevenční povinnosti přitom úzce souvisí s konkrétními okolnostmi, zejména s místem, kde se obviněný nachází, neboť pobytem na místě, kde přímo nehrozí vznik škody na zdraví či majetku třetích osob, nebo na místě, kde okolnosti (např. zvýšený pohyb osob) riziko vzniku škody podstatně zvyšují, jsou na každého z hlediska předcházení vzniku škody kladeny rozdílné nároky (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 8 Tdo 1434/2018 a ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3516/2007).
32. Nešlo ani o **porušení zásady *in dubio pro reo***. Za situace, kdy ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybnily věrohodnost výpovědí svědků a pravost videozáznamu, má soud za to, že otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a o průběhu posuzovaných skutků nevyšly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správních orgánů či soudu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS). Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek stal způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí. Protichůdná a účelová tvrzení žalobce pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58 „aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.“
33. Nedůvodná je námitka, že **výrok rozhodnutí žalovaného** je nesrozumitelný nebo jinak vadný. Z výroku žalovaného v rozhodnutí o odvolání je zjevné, že žalovaný zrušil rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 12. 2019 v části výroku o vině pod bodem 1, tj. o prvním přestupku (viz bod 2 tohoto rozsudku) a řízení o něm zastavil. Poté žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

snížil pokutu z původních 8 000 Kč na 6 500 Kč a ve zbylé části rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 12. 2019 potvrdil. Žalovaný upřesnil, že zbylá část se týká výroků o vině za druhý přestupek (tj. přezkoumávaný přestupek, viz bod 3 tohoto rozsudku), o správních trestech a náhradě nákladů. Správními tresty byly zákaz činnosti a pokuta. Výrok žalovaného ve spojení s jeho odůvodněním stěží mohl vyvolat rozumné pochybnosti o tom, jak žalovaný rozhodl.

34. Závěrem soud shrnuje, že v postupu městského úřadu a žalovaného neshledal vady a rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové a právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. prosince 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně